

Žena se ni prebudila, a oglasila se je v spanju: „Kaj?“

Duša je ponovila kakor prvič in stala bela in visoka ob ženini postelji: „Prišel sem po slovo! Hvala ti za vse, Terezinka, in na svidenje!“

Zdaj se je oglasila žena, kakor v davnih mladih časih s prijaznim smehljajem na obrazu: „Kaj mi pa nagajaš? Saj vidiš, da spim!“

Jeromova duša se je vzpela skozi okno in se pričela dvigati v solnčne višave. Že je bil zunaj jasen in oster dan, po poljih se je svetila rosa in ptice so se že oglašale. Solnce se je bleščalo za moža visoko nad najvišjo goro in lezlo še vedno više in više. Daleč, skoro blizu solnca, je letel orel in izginjal za vrhovi.

Vedno kvišku, vedno kvišku je hitel Jerom. In glej, krog njega je šumela in rastla melodija, ki jo je zaslišal prejšnjo noč, ki ga je spremljala ves dan, ki je bila znana izdavna, a je ni mogel zgrabiti in obvladati. Zdaj je bila jasna, svetla, velika in močna, razprostirala se je od sveta do sveta, napolnjevala vesoljstvo in v svoji mogočnosti bučala s solncem, ki je v silnem hrupu in šumu in vrišču in sikanju izžarjalo iz sebe nadsvetno silo toplote in svetlobe. Prevladovala je vse, vse združevala v sebi, vsa svetovja so bila v njej in ona sama.

Jerom se je spojil ž njo visoko nad ozračjem. Tako je bil on sam tista neskončna, davno znana in vseobsežna melodija.

Andrej Labud:

Prošnja.

Na oknu ti nagelj gori
in skozenj ti moje srce govori,
a tvoje, no tvoje ti v zdravi radosti kipi.

Zasenči mi rože plamen,
zaglušči mi bolnega srca refren,
zagrni mi okno, po prstih prikradi se ven!

